

K raju veselemu roke sklenimo,
s strmega brega navzdol se spustimo,
pa poletimo med cvetjem in petjem
v zemsko nebo!

Rajajmo, vriskajmo! — Ko pa na trate
črne noči se zastori spuste
in se vrhunci gorá potemne,
v strastnem objemu se vsi poljubimo —
pa povabimo
smrt kosonosno si v svate!

P. Grošelj.

Po zimi.

Tako tiho je padalo v grob
vse to mlado življenje,
tako tiho . . . nikjer sledú
za bol in trpljenje.
Ej bol! . . . Še solnčni žarki
so na grob prihiteli
in lahni, poredni zefiri
so vigilije peli.
In tak tiho, ko letni sán
je ljubezen minila,
in nikdo ni vedel, ko noč
mi je dušo pokrila.
Oj, bil sem vesel ko poprej,
med vinskimi brati
sem s petjem in smehom hotel
svojo bol prekričati.

A. Gradnik.

